

Daniels bok – nummer tjugoåtta

Murar

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnessar representerar adventismens början, Förenta staternas början, det protestantiska hornets början och det republikanska hornets början. Belsassar representerar slutet på alla dessa linjer.

Nebukadnessar representerar historien om den första och den andra ängelns budskap från 1798 fram till 1844 och början av Guds undersökande dom. Hans vittnesbörd löper parallellt med Daniel kapitel ett. Belsassar representerar historien om den tredje ängelns budskap från 1989 fram till söndagslagen och början av Guds verkställande dom. Hans vittnesbörd löper parallellt med Daniel kapitlen ett till tre.

Nebukadnessar markerar slutet på de ”sju tider” som kom över Israels norra rike år 1798, när hans rike återgavs åt honom efter att han hade levt med ett djurs hjärta. Hans vittnesbörd fortsätter fram till öppnandet av den undersökande domen vid slutet av de ”sju tider” som kom över Juda, det södra riket, år 1844. I hans vittnesbörd representerar ordet ”timme” den första ängelns budskap om domens stund, och vidare representerar det ankomsten av detta budskap. ”Timmen” i hans vittnesbörd markerar både 1798 och 1844, vilka båda representerar avslutningen på den första vreden respektive den sista vreden.

Belsassars ände markeras av den mystiska handskriften, som motsvarar tvåusen femhundra-tjugo. De ”sju tiderna”, vare sig de framställs som en ”timme”, en ”förskingring” eller ”tvåusen femhundra-tjugo”, är en symbol för dom. Nimrods dom var en ”förskingring”, Nebukadnessars var ”sju tider”, och Belsassars var tvåusen femhundra-tjugo. När Nebukadnessar dömde de tre värdiga männen, lät han ugnen upphettas ”sju gånger” mer än vanligt.

Domen över de ”sju tiderna” markeras vid den första budskapets ankomst och vid den tredje budskapets ankomst. Slutet för den milleritiska adventismen år 1863 börjar med förkastandet av läran om de ”sju tiderna”, och etthundra-tjugosex år senare, 1989, inträffade ”ändens tid” för den tredje ängelns historia. Etthundra-tjugosex är en symbol för de ”sju tiderna”; så förenas slutet för den första ängelns rörelse år 1863 med början av den tredje ängelns rörelse år 1989 genom de ”sju tiderna” i den symboliska etthundra-tjugosex.

Ändå lär vittnesbördet om Belsassars fall i Daniel kapitel fem att ingen kan se domen över de ”sju tiderna”, fastän den är skriven på ”väggen”. För det republikanska hornet är domen skriven på Thomas Jeffersons ”mur mellan kyrka och stat”, vilken avlägsnas i Daniel kapitel fem. För det sanna protestantiska hornet är domen skriven på de två heliga tavlor som hängs upp på ”väggen”, för att de som läser det må löpa. Men i Laodiceas blindhet är orden omöjliga att urskilja. I båda fallen framställer domens ord att både det sanna protestantiska och det republikanska hornet vägs på vågen och befinns vara otillräckliga. Berättelsen om Belsassar bär ett budskap till det

republikanska hornet, som representerar världens nationer.

"I Nebukadnessars och Belsassars historia talar Gud till vår tids nationer." Signs of the Times, 20 juli 1891.

Berättelsen om Belsassar bär också ett budskap till det protestantiska hornet, vilket representerar världens folk.

"I Nebukadnessars och Belsassars historia talar Gud till vår tids människor." Bible Echo, 17 september 1894.

Belsassars synd representerar synden hos båda hornen på jordens vilddjur. Synden hos vartdera hornet består i deras förkastande av sina grundläggande sanningar, samtidigt som de har full kunskap om dessa sanningar. Det republikanska hornet hålls ansvarigt inför Konstitutionens ljus och den tidiga historien då detta gudomliga dokument frambringades, men detta har sedan dess gradvis förkastats. När nationen talar såsom en drake kommer den symboliska skiljemuren mellan kyrka och stat att ha avlägsnats. För det sanna protestantiska hornet har ljuset från historien om den första och den andra ängelns budskap, då grundvalarna lades, gradvis förkastats, och kommer att fortsätta att i allt högre grad förkastas, tills också Guds lags "mur" slutligen kommer att förkastas.

"Profeten beskriver här ett folk som, i en tid av allmänt avfall från sanning och rättfärdighet, söker återupprätta de principer som utgör grunden för Guds rike. De är dem som bygger igen den reva som har uppstått i Guds lag — den mur som Han har rest omkring sina utvalda till deras beskydd och vars bud om rättvisa, sanning och renhet de genom lydnad skall ha till sitt ständiga värn.

"Med ord av omisskännlig innebörd framhåller profeten det särskilda verk som utförs av denna kvarlevans folk, vilka bygger muren. 'Om du håller din fot tillbaka på sabbaten, så att du inte gör vad dig behagar på Min heliga dag, och kallar sabbaten en lust, Herrens heliga dag värd att ära, och om du ärar Honom genom att inte gå dina egna vägar eller söka din egen lust eller tala dina egna ord, då skall du finna din glädje i Herren; och jag skall låta dig fara fram över jordens höjder och mätta dig med din fader Jakobs arvedel. Ty Herrens mun har talat det.' Jesaja 58:13, 14." Prophets and Kings, 677, 678.

Den bibliska metodologi som uppenbarades av änglar för William Miller representerar Guds profetiska lagar, och till skillnad från det forntida Israel skulle det moderna Israel vara förvaltare inte bara av de tio budordens lag, utan också av profetierna.

"Gud har kallat sin församling i denna tid, såsom han kallade det forntida Israel, att stå som ett ljus på jorden. Genom sanningens mäktiga klyvyxa, genom den första, andra och tredje ängelns budskap, har han avskilt dem från kyrkorna och från världen för att föra dem in i en helig närhet till sig själv. Han har gjort dem till förvaltare av sin lag och anförtrött dem de stora profetiska sanningarna för denna tid. Liksom de heliga gudsorden som anförtröddes det forntida Israel, är dessa ett heligt förtroende som skall meddelas världen. De tre änglarna i Uppenbarelseboken 14 representerar det folk som tar emot ljuset från Guds budskap och går ut som hans sändebud för att låta varningen ljuda över jordens längd och bredd. Kristus förklarar för sina efterföljare: 'Ni är världens ljus.' Till varje själ som tar emot Jesus talar Golgata kors:

”Se själens värde: ”Gå ut i hela världen och predika evangeliet för allt skapat.” Ingenting får tillåtas att hindra detta verk. Det är det allt överskuggande verket för denna tid; det skall nå lika långt som evigheten. Den kärlek som Jesus visade människors själar genom det offer som han frambar för deras återlösning, kommer att driva alla hans efterföljare.” Testimonies, band 5, 455.

”Profetians stora sanningar”, som förmedlades av änglar och befästes genom William Millers verk, är ”ett heligt förtroende som skall meddelas världen”. Tiodekalogens lag, naturlagarna, hälsolagarna och lagarna för det profetiska studiet gavs av samme store Laggivare, och att förkasta ett bud är att förkasta dem alla. Förkastandet av den metodik som gavs åt William Miller inledde ett fortskridande uppror, som slutligen kommer att leda till att adventismen förkastar sjundedagssabbaten.

”Herren har en tvist med sitt bekännande folk i dessa sista dagar. I denna tvist kommer män i ansvarsfulla ställningar att handla på ett sätt som står i direkt motsats till det som Nehemja följde. De kommer inte bara själva att ignorera och förakta sabbaten, utan de kommer att försöka hindra andra från att hålla den genom att begrava den under sedvänjans och traditionens bråte. I kyrkor och vid stora sammankomster under bar himmel kommer predikanter att inskräpa för folket nödvändigheten av att hålla veckans första dag. Det finns hemsökelse till sjöss och på land, och dessa hemsökelse kommer att tillta, den ena olyckan tätt följande på den andra; och den lilla skaran av samvetsgranna sabbatshållare kommer att pekas ut som dem som genom sitt åsidosättande av söndagen drar Guds vrede över världen.

”Satan driver denna lögn, för att han må kunna hålla världen i fångenskap. Det är hans avsikt att tvinga människorna att godta villfarelser. Han tar aktiv del i utbredandet av alla falska religioner och stannar vid ingenting i sina ansträngningar att påtvinga människor oriktiga läror. Under en täckmantel av religiös nitälskan har människor, påverkade av hans ande, uppfunnit de grymmaste tortyrmedel mot sina medmänniskor och tillfogat dem de mest fasansfulla lidanden. Satan och hans redskap har alltjämt samma ande, och det förflutnas historia skall upprepas i vår tid.

”Det finns människor som har vänt sina tankar och sin vilja till att fullborda det onda; i sina hjärtans mörka fördolda djup har de beslutat vilka brott de skall begå. Dessa människor bedrar sig själva. De har förkastat Guds stora rättesnöre för det rätta och har i dess ställe rest en måttstock av egen tillverkning, och när de jämför sig själva med denna måttstock förklarar de sig heliga. Herren skall tillåta dem att uppenbara vad som finns i deras hjärtan, att ge uttryck åt den anda hos den herre som behärskar dem. Han skall låta dem visa sitt hat mot hans lag genom sitt sätt att behandla dem som är trogna dess krav. De skall drivas av samma anda av religiöst raseri som eggade den pöbel som korsfäste Kristus; kyrka och stat skall förenas i samma fördärvade samklang.

”Den nutida kyrkan har följt i de forna judarnas fotspår, vilka satte Guds bud åt sidan för sina egna traditioner. Hon har förändrat stadgan, brutit det eviga förbundet, och nu är, liksom då, högmod, otro och trolöshet följden. Hennes sanna tillstånd framställs i dessa ord ur Moses sång: ’De har fördärvat sig själva, de är inte hans barns fläckfria släkte; de är ett vrängt och förvänt släkte. Är det så ni lönar Herren, ni dåraktiga och ovisa folk? Är inte han din fader, han

som har köpt dig? Har inte han gjort dig och upprättat dig?” Review and Herald, 18 mars 1884.

Adventismens yttersta förkastelse av sanningen inträffar vid söndagslagen, när Adventismen upprepar det forntida Israels historia, då ”drivna av samma anda av religiöst raseri som eggade den folkhop som korsfäste Kristus; kyrka och stat kommer att förenas i samma fördärvade samklang.” Adventismens fortskridande uppror framställs i Hesekiel kapitel åtta, med fyra tilltagande styggelser, som profetiskt utmärker Adventismens fyra generationer, vilka började år 1863. Den slutliga styggelsen är när Jerusalems ledare böjer sig ned för solen.

Och han förde mig in i den inre förgården till Herrens hus, och se, vid ingången till Herrens tempel, mellan förhuset och altaret, stod omkring tjugufem män med sina ryggar vända mot Herrens tempel och sina ansikten vända mot öster; och de tillbad solen mot öster. Då sade han till mig: Har du sett detta, du människobarn? Är det en ringa sak för Juda hus att de begår de styggelser som de begår här? Ty de har fyllt landet med våld och åter vänt sig till att väcka min vrede; och se, de för kvisten till sin näsa. Därför skall också jag handla i vrede: mitt öga skall inte skona, inte heller skall jag visa förbarmande; och även om de ropar i mina öron med hög röst, skall jag ändå inte höra dem. Hesekiel 8:16–18.

Den dom som då verkställs åskådliggörs i Belsassars doms ”stund”.

Kung Belsassar gjorde ett stort gästabud för tusen av sina stormän och drack vin inför de tusen. Medan Belsassar smakade vinet, befallde han att man skulle hämta de kärl av guld och silver som hans fader Nebukadnessar hade tagit från templet i Jerusalem, för att kungen och hans furstar, hans hustrur och hans bihustrur skulle dricka ur dem. Då hämtade man guldkärlen som hade tagits från templet, från Guds hus i Jerusalem; och kungen och hans furstar, hans hustrur och hans bihustrur drack ur dem. De drack vin och prisade gudar av guld och silver, av koppar och järn, av trä och sten. I samma stund visade sig fingrar av en människohand och skrev mitt emot ljusstaken på putsen på väggen i kungens palats; och kungen såg den hand som skrev. Då förändrades kungens ansiktsfärg, och hans tankar förskräckte honom, så att hans höfters leder miste sin styrka och hans knän slog mot varandra. Kungen ropade med hög röst att man skulle hämta stjärntydarna, kaldeerna och spåmännen. Och kungen tog till orda och sade till de vise i Babel: Den som kan läsa denna skrift och låta mig få veta dess uttydning skall bli klädd i purpur och få en guldkedja om halsen och vara den tredje härskaren i riket. Då kom alla kungens vise in; men de kunde inte läsa skriften eller låta kungen få veta dess uttydning. Då blev kung Belsassar mycket förskräckt, och hans ansiktsfärg förändrades, och hans stormän stod häpnadslagna. Daniel 5:1–9.

I ”samma stund” som Belsassars dom kom, kastades Shadrak, Meshak och Abed-Nego i ugnen, som hade gjorts ”sju gånger” hetare än vanligt.

Och om ni nu är redo att, så snart ni hör ljudet av horn, flöjt, cittra, harpa, psalterium, säckpipa och all slags musik, falla ned och tillbe den bildstod som jag har låtit göra, så är det väl. Men om ni inte tillber, skall ni i samma stund kastas mitt i den brinnande eldugnen; och vem är den Gud som skall kunna rädda er ur min hand? Shadrak, Meshak och Abed-Nego svarade och sade till kungen: O Nebukadnessar, vi behöver inte svara dig i denna sak. Om det blir så, är vår

Gud, som vi tjänar, mäktig att rädda oss från den brinnande eldugnen, och han skall rädda oss ur din hand, o konung. Men om inte, så skall det vara känt för dig, o konung, att vi inte kommer att tjäna dina gudar eller tillbe den gyllene bildstod som du har ställt upp. Då uppfylldes Nebukadnessar av raseri, och hans ansiktsuttryck förändrades mot Shadrak, Meshak och Abed-Nego; därför talade han och befälde att man skulle hetta upp ugnen sju gånger mer än man brukade hetta upp den. Daniel 3:15–19.

Domens ”stund” för Belsassar är densamma som domens ”stund” för Shadrak, Meshak och Abed-Nego, och i båda berättelselinjerna framställs ”sju tider” som symbolen för den domen. De tre värdiga männen representerar de två vittnen som stiger upp med moln till himlen såsom baneret i den stora jordbävningens ”stund” vid söndagslagen, och Belsassar representerar domen av nationell undergång som drabbar jorddjuret i just samma ”stund”.

Vi kommer att fortsätta vår studie av Belsassars dom i nästa artikel.

”Jag är djupt bedrövad i sinnet med avseende på den låga gudsfruktans standarden bland vårt folk. Och när jag tänker på de verop som uttalades över Kapernaum, tänker jag på hur mycket tyngre fördömsen skall komma över dem som känner sanningen och inte har vandrat enligt sanningen, utan i gnistorna från sin egen upptändning. Under nattens timmar talar jag till folket på ett mycket allvarligt sätt och bönfäller dem att fråga sina egna samveten: Vad är jag? Är jag en kristen, eller är jag det inte? Är mitt hjärta förnyat? Har Guds förvandlande nåd format min karaktär? Har jag ångrat mina synder? Är de bekända? Är de förlåtna? Är jag ett med Kristus såsom han är ett med Fadern? Hatar jag det som jag en gång älskade? Älskar jag nu det som jag en gång hatade? Räknar jag allt såsom förlust för den överträffande storheten i kunskapen om Kristus Jesus? Känner jag att jag är Jesu Kristi återlösta egendom, och att jag varje timme måste helga mig åt hans tjänst?

”Vi står på tröskeln till stora och allvarliga händelser. Hela jorden skall upplysas av Herrens härlighet, såsom vattnen täcker den stora djupets källor. Profetior uppfylls, och stormiga tider ligger framför oss. Gamla stridsfrågor som tydligt har varit tystade under lång tid skall åter väckas till liv, och nya stridsfrågor skall uppstå; nytt och gammalt skall blandas, och detta skall ske mycket snart. Änglarna håller de fyra vindarna, så att de inte skall blåsa, förrän det bestämda varningsverket har givits åt världen; men stormen samlar sig, molnen hopar sig, redo att brista över världen, och för många skall det komma såsom en tjuv om natten.

”Många log och ville inte tro när vi för tjugo och trettio år sedan sade dem att söndagen skulle påtvingas hela världen, och att en lag skulle stiftas för att framtvinga dess hållande och tvinga samvetet. Vi ser hur detta går i uppfyllelse. Allt vad Gud har sagt om framtiden skall förvisso ske; inte en enda sak skall utebli av allt det som han har talat. Protestantismen sträcker nu händer över klyftan för att fatta påvedörets händer, och en sammanslutning håller på att bildas för att trampa ned och undanröja det fjärde budets sabbat; och syndens människa, som på Satans anstiftan instiftade den falska sabbaten, detta påvedörets barn, skall upphöjas till att inta Guds plats.

”Hela himlen framställs för mig såsom betraktande händelsernas utveckling. En kris skall uppenbaras i den stora och långvariga striden om Guds styre på jorden. Något stort och

avgörande skall äga rum, och det mycket snart. Om någon fördröjning inträder, kommer Guds karaktär och hans tron att komprometteras. Himlens rustkammare står öppen; hela Guds universum och dess utrustning är redo. Ett enda ord återstår för rättvisan att uttala, och då skall förskräckliga uppenbarelser av Guds vrede framträda på jorden. Det skall vara röster och tordön och blixtar och jordbävningar och allmän ödeläggelse. Varje rörelse i himlens universum syftar till att bereda världen för den stora krisen.

”Intensiteten tar varje jordiskt element i besittning; och såsom ett folk som har haft stort ljus och underbar kunskap framställs många av dem såsom de fem sovande jungfrurna med sina lampor, men utan olja i sina kärl; kalla, känslolösa, med en svag, avtagande gudsfruktan. Medan ett nytt liv utbreder sig och springer upp underifrån och får ett fast grepp om alla Satans verktyg, såsom en förberedelse för den sista stora konflikten och striden, nedstiger ett nytt ljus och liv och kraft från höjden och tar Guds folk i besittning, de som inte är döda, såsom många nu är, i överträdelser och synder. Det folk som nu genom det som sker inför våra ögon kommer att se vad som snart skall komma över oss, kommer inte längre att förtrösta på mänskliga uppfinningar, utan kommer att inse att den Helige Ande måste erkännas, tas emot och framhållas inför folket, så att de må kämpa för Guds ära och verka överallt på livets bivägar och huvudvägar till sina medmänniskors själs frälsning. Den enda klippa som är säker och fast är Evighetens Klippa. Endast de som bygger på denna Klippa är trygga.

”De som nu är sinnligt sinnade kommer, trots de varningar som Gud har gett i sitt ord och genom sin Andes vittnesbörd, aldrig att förena sig med de återlösta heliga familj. De är köttsliga, förnedrade i sina tankar och en styggelse i Guds ögon. De har aldrig blivit helgade genom sanningen. De har inte fått del av den gudomliga naturen, har aldrig övervunnit jaget och världen med dess böjelser och begär. Dessa karaktärer finns överallt i våra församlingar, och följden är att församlingarna är svaga och sjukliga och färdiga att dö. Det får nu inte bäras fram något likgiltigt vittnesbörd, utan ett bestämt, skarpt vittnesbörd, som tillrättavisar all orenhet och upphöjer Jesus. Vi måste som ett folk inta en hållning av förväntan, verka och vänta och vaka och be.”

”Detta saliga hopp om Kristi andra ankomst behöver ofta framställas för folket, med dess allvarliga realiteter; att vänta på vår Herre Jesu snart förestående ankomst i hans härlighet kommer att leda till att jordiska ting betraktas som tomhet och intighet. All världslig ära eller utmärkelse är utan värde, ty den sanne troende lever över världen; hans steg går framåt mot himmelen. Han är en pilgrim och främling. Hans medborgarskap är ovan där. Han samlar Kristi rättfärdighets solstrålar i sin själ, för att han må vara ett brinnande och lysande ljus i det moraliska mörker som har höljt världen. Vilken kraftfull tro, vilket levande hopp, vilken innerlig kärlek, vilken helig, åt Gud invigd nitälskan som ses hos honom, och vilken tydlig åtskillnad mellan honom och världen! ’Vaken därför och bed alltid, att ni må anses värdiga att undfly allt detta som skall ske och att stå inför Människosonen.’ ’Vaken därför, ty ni vet inte vilken stund er Herre kommer.’ ’Var därför också redo; ty i en stund då ni inte tänker det kommer Människosonen.’ ”Se, jag kommer såsom en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder.” Pamphlets, 38–40.